

месецътъ, който залъзваше и слънцето, което изгръваше. Мечето толкова много се зарадва, че дори ягодитъ забрави.

Но изведнажъ нозетъ му се подкосиха. Насреща му идъше нѣщо много страшно. Голѣмо като него, а на главата му червена шапчица, на снагата му бѣла ризка. На човѣкъ не мязаше. Мецана казваше, че хората били голѣми колкото нея. На мече сжщо не приличаше.

Мечето не знаеше, че както има малки мечета, тъй има и малки хора. Затова се уплаши толкова отъ Коча. А Кочо бѣше тригодишниятъ синъ на стрина Милковица. Стрина Милковица отъ три дни обръщаше сѣно съ други жени на широката поляна. Сега тя спѣше малко подолу въ една колиба отъ клони и не знаеше, че детето е тръгнало само изъ поляната.

Мечето се уплаши отъ Коча. Но и Кочо се стресна отъ мечето. Ала скоро и двамата се престрашиха. Доближиха се. Кочо попипа мечето. Видѣ, че е рунтаво, меко, съ студено носле. Мечето подуши Коча. Усѣти, че е гладичъкъ, топълъ, съ малки ржчички, които знаятъ да милватъ. И изведнажъ двамата се харесаха, заскачаха, прегърнаха се, праметнаха се и хукнаха по поляната, къмъ гората. Навлѣзоха подъ високитъ дървета.

Тиха бѣше вѣковната гора. Слънце проникваше презъ широкитъ клони и позлащаше сухитъ листи подъ дървесата. А по малкитъ полянки, подъ букитъ, растѣха ягоди и боровинки. Зарадъ тѣхъ и Кочо, и мечето бѣха избѣгали отъ майкитъ си. Но горкиятъ Кочо не намираше ни ягоди, ни боровинки. Не ги усѣщаше съ носа си, като мечето. Затова седна натъженъ подъ една бука. А мечето го бутна по рамото съ нослето си и го накара да стане. Сетне го поведе, показа му боровинкитъ и ягодитъ, па клекна до него. Дълго ядоха двамата ту боровинки, ту ягоди. Като се наситиха, тръгнаха къмъ полянката, за да поиграятъ наново. Щомъ излѣзоха отъ гората, видѣха, че отсамъ иде Мецана и души по следитъ имъ, а оттатъкъ върви стрина Милковица и вика: „Кочо, Кочо!“. И нито Мецана се страхува отъ стрина Милковица, нито стрина Милковица се плаши отъ Мецана. И дветъ само за децата си мислятъ и отъ нищо не се боятъ.